

selv bringe sig til Offer, for at staae i Spidsen for det. Den Paragraph, jeg mener, er S. 8, og den lyder saaledes: „Forinden Kongen tiltræder“ — jeg beder at lægge Mærke til „forinden“ — „aflægges han for den forenede Rigsdag følgende Ord: Jeg loyer og sværger at holde Danmarks Riges Grundlov, saasandt hjælpe mig Gud og hans hellige Ord. Er Rigsdagen ikke samlet ved Thronskiftet, neblægges Orden skriftlig i Statsraadet, og gjentages siden for den forenede Rigsdag.“ Denne Paragraph, om ingen anden, vil den ærede Forsamling see, at vi ikke kunne opgive, og jeg holder mig overbeviist om, at ingen Regjering kan forlange, at vi skulle opgive den, forinden vi vide, hvad der træder iftedet derfor. Jeg har ingen Tvivlsmaal i saa Henseende. Vi have levet den hele Tid igennem i god Tro med hverandre, og jeg haaber, at vi skulle blive ved at leve i god Tro; thi det, at bryde den gode Tro mellem dem, som ved deres Fødsel ere kaldede til at være Statens høieste Styrere, og Folket, er Revolutionernes Spire, og det sikke Udgangspunkt for voldsomme Omvæltninger. Det er kun Tid og Leilighed, der mængler, hvorimod, naar selv om Tid og selv om Leilighed gives, saa gaaer man, hvor dette gjensidige Fortroligheds-Forhold bestaaer, roligt gennem Stormen, saaledes som hos os i 1848, hvor vi kunde tage Skildvagterne bort for ethvert af de høie Herfaders Døre, medens de sade lige roligt indenfor. Det er altsaa, selv om ingen anden Paragraph var tilstede, en Grund, hvorfor vi maae gaae tilværks med den yderste Forsigtighed, ikke, som sagt, fordi vi have Mistillid, men fordi have en Sendelse, som paalægges os ikke at handle efter vor egen Indskydelse alene, men ogsaa at tage det hele Folks Stilling i Betragtning; thi det kan ikke see, hvad vi kunne see, og det kan ikke høre, hvad vi kunne høre. Efterat jeg altsaa har givet disse Andtydninger, troer jeg, at man vil komme til at forstaae mig bedre, naar jeg nu gaaer over til mit egentlige Forslag. Jeg vil nemlig foreslaae, at vi tage det nærværende Forslag under alvorlig Overveelse og bestræbe os for saa yderligt, vi kunne, at komme Regjeringens Forslag imøde, men dog hovedsagelig —

og det venter jeg, at Regjeringen, gjør ligesom vi — gaae ud fra den Forudsætning, at det er langt hurtigere og langt lettere at beholde de Paragrapher, som dog skulle gaae over i vor Landsdeels Forsatning, netop som de ere, selv om deres Affattelse ikke er heldig, og selv om de ikke tiltale os, end at prøve paa at gjøre dem bedre i dette Dieblif. Hvad mig personlig angaaer, saasaa skal jeg, selv om der kommer en saadan Landsdeels-Forsatning istand, og vi nogenstunde komme til at sidde sammen, for at overveie denne Landsdeels-Forsatning, og Forslag af den Art, som flere af disse ere, komme igjen der til Forandring af Paragrapherne, være villig til at give min Understøttelse til mange af dem, hvis Forandring jeg her vil sætte mig imod, uagtet jeg anerkender, at de kunne være gode — der i søger jeg min Upartiskhed. Vi maae vel huske paa, at naar vi her i denne Forsamling antage en Forandring af en eller anden Paragraph, og den anden Deel af Rigsdagen ikke synes om denne Forandring, saa have vi spildt en ubødelig Tid, og Ingen kan beregne, hvor lang den Tid kan være, som paa den Maade kan være spildt. Man kan vel sige: ja, men det Samme kan være Tilfældet, dersom vi beholde Paragrapherne uforandrede, men jeg holder mig fuldt overbeviist om, at meget faa af de nærværende Rigsdagsmand ville arbejde ivrigt for at faa disse Paragrapher forandrede, naar de kunne fremme Sagens Gang, ved at lade dem staae urørte; thi, hvormeget man end kan indvende imod dem, skal der ikke kunne paavises et eneste Dieblif, hvori de ere blevne misbrugte. Jeg skal ikke nærmere gaae ind paa disse enkelte Paragrapher, men, naar den Tid kommer, at de foreligger, saa skal jeg, ifald man skulde paavise nogen Leilighed, hvor en saadan enkelt Paragraph kunde være misbrugt, kunne bevise, at det i sig selv intet Væsentligt har havt at betyde, og at Misbrugen har slidt sig selv op. Saaledes forekommer det mig, at vi, for at fyldestgjøre Duffet om hurtigt at fremme Sagen, maae behandle det Forslag, som foreligger; hvad derimod det Spørgsmaal angaaer, hvorledes vi skulle behandle den anden Deel af Sagen, som efter min Mening foreligger, — om den end ikke er forelagt,